

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's Gravenhage; Dr K. Pernhout, Vreeland; Prof. Dr P. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meijma, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringnalda, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Broeckstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 1 Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Vergenoegd. (Philipp. 4:11b). — Kerkelijk Leven: De werkwijze onzer Synodes. V. Te vergenoegd. — Literatuur en Kunst: Eens schrijvers doel. — Opvoeding en Onderwijs: Sociale opvoeding door de School. — Zending en Evangelisatie: Bestemming en Richting. — Pop-Wet. Schetsen: The Forsyte-Cyclus van John Galsworthy I. — Perschoonw enz.

UIT DE SCHRIFT

Vergenoegd.

Ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben. Philipp. 4:11b.

Onze tijd is vol met ontevreden mensen. Zeker, ze zijn er alle eeuwen door geweest. Maar vroeger heerschte toch meer de gedachte: alles in ons leven komt van God en zooals Hij doet is wel gedaan.

Al was het deel van duizenden niet overvloedig of smoutig, zij schikten zich in hun lot en waren tevreden! Ja, in schijn.

Want toen het Socialisme opkwam en luide de ontevredenheid predikte, toen bleek wel dat „zich schikken in zijn lot” bij velen niets anders was dan het gevoel van onvermogen om het anders te maken.

Het was geen tevredenheid, geen echte vergenoegdheid.

Die is ook niet uit onze natuur, maar uit Gods Geest.

Voor socialist en communist zijn er geen erger vijanden dan tevreden mensen. Daarom geldt ook van den modernen mensch: „de gansche aarde is vervuld met wrevel”. Waar zijn tevreden mensen?

En wij dan?

Hebben wij als Paulus geleerd vergenoegd te wezen in hetgeen wij zijn?

Als Paulus daarvan spreekt, legt hij zwaren klemtoon op het woord ik. Ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben. Dat is geen zelfverheffing. Want hij eindigt in Christus; die met hem begon en hem nooit verlaat. Hij vermag alle dingen alleen door Christus die hem kracht geeft.

Paulus heeft de ware vergenoegdheid moeten leeren. Dat is een lange en moeilijke leerschool geweest. Vele lessen heeft hij daar ontvangen die tegen vleesch en bloed ingingen. Nu is hij oud. Hij zit in de gevangenis. Vastgeketend aan een soldaat. Van vrijheid beroofd. Geslagen met machteleloosheid. En toch is hij vergenoegd. Dat heeft Gods Geest hem geleerd. Nu mag hij anderen tot leermeester zijn omdat hij zo lang leerjongen geweest is.

Er zijn mensen geweest, wijsgeeren vooral, die door allerlei overleggingen van het verstand en allerlei bespiegelingen der filosofie zichzelf tevredenheid hebben willen leeren, door inperking van behoeften, matigheid, vergelijking met anderen, enz.

Paulus heeft tevredenheid bij Christus geleerd. Daar kunnen ook wij alleen tevredenheid leeren.

Door vernieuwing des harten; door genade; door het geloovig aanvaarden van de woorden des Heeren.

Want dit raakt maar niet alleen de uiterlijke omstandigheden van ons leven, ons dagelijksch brood

en ons dagelijksch doen, ons gewone natuurlijke leven.

Deze christelijke tevredenheid staat met het leven der genade in het allernauwste verband en komt daaruit op.

Paulus zegt niet: ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik heb, maar in hetgeen ik ben. Ge voelt het verschil.

De dingen die we hebben staan om ons heen.

Die beheerschen ons geluk niet. In een weelderig paleis kan iemand zich dood-arm voelen en diep-ongelukkig. In een poover kamertje, — ergens in een morsige straat drie-hoog-achter — kan een echt christen zich zoo rijk voelen dat hij danken en zingen en jubelen moet. Als ge zijn huisboel en plunje aankijkt begrijpt ge het niet. Maar als ge in zijn ziel zoudt kunnen zien dan wel.

Neen, niet wat we hebben of missen in het leven bepaalt ons geluk, onze tevredenheid, onze vergenoegdheid, maar hoe onze ziel op de omstandigheden reageert, of het in ons hart rijkdom of armoede is.

Als daar de troon van Christus staat opgericht, dan zijn wij altijd rijk.

Gelukkig de christen die door genade in de school der heiligmaking zooveel klassen heeft doorlopen — al ging 't moeilijk — dat hij zeggen mag: ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.

F. C. M.

KERKELUK LEVEN

De werkwijze onzer Synodes.

V.

Het zou alzoo geen geringe verbetering inhouden, indien de rapporten over de rapporten, welke bij de Synode zijn ingediend, van de onderstelling uitgingen, dat de inhoud van deze laatste bij de Synodeleden voldoende bekend is, zich van herhaling onthielden, voor de motiveering van die punten, waarmee de rapporterende commissie het met de deputaten eens is, volstonden met verwijzing naar de gronden in het rapport der deputaten genoemd en slechts dan tot motiveering overgingen, wanneer een konklusie van deputaten hun instemming niet had.

Maar er komen ter Synode niet alleen rapporten over rapporten, maar ook andere.

Daaronder dienen eerst vermeld rapporten over voorstellen, bij de Synode aanhangig gemaakt.

Zijn die voorstellen van meer dan gewoon belang, zoo worden zij in het agendum afgedrukt.

Wij denken hier — het voorbeeld is weer willekeurig gekozen — aan de voorstellen, welke verschillende mindere kerkelijke vergaderingen op de jongste Synode brachten betreffende de radio-kerkdienstuitzending.

Men kan die lezen in het agendum.

Afzonderlijk werd toegezonden een memorandum van het comité voor Gereformeerden radio-kerkdienst.

Het rapport daarover vindt men op blz. 54 der Bijlagen.

Huidigt men het systeem dat elk rapport den korten inhoud van voorstellen en hun gronden moet weergeven, dan mag dit rapport wel een model heeten.

Het neemt nog geen volle pagina in beslag.

Toch vraagt het opstellen van een pagina, met

kleine letter gedrukt, meer werk dan buitenstaanders vermoeden.

De tijd, hieraan besteed, belooft, dat het zoo veel later voor de behandeling ter Synode gereed was.

En dat, terwijl de praeses er herhaaldelijk op zachte wijze op aandrong te zorgen, dat er toch voedsel op den Synodalen disch kwam.

Doordat de commissies niet vlug genoeg afleveren, wordt de Synode slag op slag opgehouden.

Vaak wordt een publieke zitting afgebroken in de hoop, dat er voldoende stof zal zijn.

Hoe dat psychologisch werken moet en wat daarvan het gevolg is, hopen we later in deze artikelenreeks te beschouwen.

Maar om nu tot het rapport over den radio-kerkdienstuitzending terug te keeren.

Wat staat daar nu eigenlijk in?

Drieërlei. Ten eerste, dat de commissie heeft kennis genomen van dit en dat. Ten tweede, dat zij hiervan en daarvan het belang inziet. Ten derde, dat zij deze en die punten heeft overwogen.

Dit alles wordt slechts gekonstateerd, niet bereedeneerd.

Overtuigende kracht gaat er niet van uit.

Dat was ook niet nodig, want dat zou zijn geweest pleiten voor een gewonnen zaak.

Maar daarom kon het ook best worden gemist.

Met de voorstellen, welke men op blz. 47 en 48 van de Acta vindt, kon de commissie haar taak als beëindigd hebben beschouwd.

In het mondeling debat, dat bijna als regel gevoerd wordt, had dan zoo nodig nog het een en ander kunnen worden toegelicht.

Wij mogen nog wel eens de verzekering van ons vorig artikel herhalen, dat noch rapporterende commissie noch rapporteur volgens ons eenige blaam treft.

Zij hielden zich aan de gewoonte.

Dat mag allermint gelaakt.

Maar het is die gewoonte, de methode, het systeem, dat herziening behoeft.

Kwamen er slechts enkele van soortgelijke voorstellen bij de Synode in, dan zou het de moeite niet waard zijn om erover te spreken.

Maar waar soms die voorstellen zeer talrijk zijn, biedt een verbeterde methode, in den zin als wij aangaven, een tijdsbesparing, welke niet te versmaden is.

Er is nog een ander soort van rapporten, n.l. over bezwaarschriften.

Daarmee staat het weer anders.

Die worden niet in hun geheel in het agendum afgedrukt.

De Synodeleden dragen er vóórdat de Synode gehouden wordt, geen kennis van, tenzij de bezwaarschriften aan ieder een afschrift doen toekomen, wat nog al eens gebeurt.

Indien dit laatste geschiedt, draagt het toch geen officieel karakter.

Zulke rapporten moeten, vooral wanneer de bezwaarschriften zelf niet in de Acta komen, van het bezwaar een beknopte uiteenzetting geven.

Hoofdzakelijk zijn die bezwaren van tweeërlei aard: ze zijn of afkomstig van personen, die zich verongelikt achten, of van mindere vergaderingen, welke in moeilijkheid verkeerden aangaande grensregelingen.

Wat daarbuiten valt — wij rekenen nu niet met de bezwaarschriften naar aanleiding van het jongste schisma, omdat die uiteraard exceptioneel zijn — is gering.

Wie nu de Acta van onderscheiden Synodes inziet, vraagt zich af of ook hierop niet kan worden bezuinigd.

Het blijft gewoonlijk niet bij een aanstippen, waarover het bezwaar loopt.

Er wordt soms heel wat bij overhoop gehaald. Nu beweren we niet, dat dit in een enkel geval niet noodzakelijk is.

Maar ook hierbij kan veel van het schriftelijke rapport naar de mondelinge discussie worden overgebracht.